

Neděle

8:30*	ranní chvály - laudy	arciděkanský kostel
9:00	hlavní mše sv. farní	arciděkanský kostel
10:30	mše sv. se zaměřením pro děti	arciděkanský kostel
15:00 pouze na poslední neděli v měsíci	mše svatá ve Vinci	Vinec - kaple sv. Mikuláše
18:00	večerní mše sv.	arciděkanský kostel

Pouze na 3. neděli v měsíci, mimo letních prázdnin:

15:30*	řeckokatolická sv. liturgie arciděkanský kostel	Kontakt: Apoštolský exarchát Praha, Mons. Mgr. Milan HANUŠ, tel. 222 312 817
--------	--	---

Pondělí - čtvrtek

vše: arciděkanský kostel

7:30 pouze v pondělí, ve středu a v pátek	ranní mše sv.	arciděkanský kostel
18:00 denně	večerní mše sv.	arciděkanský kostel

Pátek

7:30	ranní mše svatá	arciděkanský kostel
18:00	večerní mše sv.	arciděkanský kostel

První pátek v měsíci po večerní mši svaté: adorace k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu a požehnání

Sobota

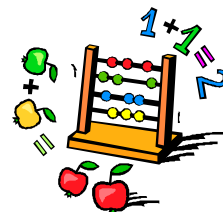
16:00*	mše sv. s nedělní platností v severním sídlišti	Dům s pečovatelskou službou Na Radouči 1081
18:00	večerní mše sv. s nedělní platností	kostel sv. Jana Nepomuckého, nám. Míru

Každý den

Půl hodiny před každou bohoslužbou je možnost přijmout svátost smíření. Společná modlitba sv. růžence - půl hodiny před večerní mší sv. (od 17:30).

FARNÍ INFORMACE

září 2006

Milí školáci a studenti!

Zdravíme Vás při příležitosti začátku nového školního roku 2006 – 2007. Přejeme Vám mnoho úspěchů ať už studijních, ale i sportovních a zájmových.

A také ať se Vám daří být pro své okolí, všude tam kde budete, dobrými svědky Kristova radostného poselství!

Zdravíme i všechny ostatní farníky!

Po dovolených a dnech odpočinku nás čeká zase běžný, každodenní rytmus se všemi radostmi, ale i starostmi a leckdy i nelehkými a náročnými úkoly. Přejeme Vám a vyprošujeme sílu a dary Ducha svatého pro jejich plnění, dobrou orientaci v různých situacích a správnou míru zodpovědnosti za vývoj věcí veřejných.

Jako farní rodina máme před sebou naléhavý úkol – dokončit opravu průčelí kostela Nanebevzetí Panny Marie.

Prosíme o jakoukoliv formu pomoci k jeho včasnému splnění. Mnoho mohou pro tuto věc udělat zvláště nemocní a starší farníci svými modlitbami a obětmi.

Všem Vám žehnají a do modlitbou Vás zahrnují

P. Józef Szeliga a P. Radek Vašínek

autor: Alena Š. 08/2004, www.hradycy.cz

sv. Václav - 28.září

Svatý Václave, vévodo české země...

Od 11. století je sv.Václav patronem českého státu. Jeho obraz je na všech přemyslovských pečetích, byla mu zasvěcena koruna českých králů a s jeho jménem chodili čeští vojáci do bitev. Přesto je kníže Václav poněkud rozporuplnou postavou. Jednou je zachráncem Čechů, rytířem, který čeká v hoře Blaník, aby přispěchal na pomoc v nejhorší chvíli. Jindy je symbolem poraženectví a ústupků německým sousedům.

Přesto jsou však s ním spojeny nejslavnější události našich dějin a právem stojí jeho jezdecká socha v srdci Prahy na stejnojmenném náměstí.

Historici si nejsou jisti, ve kterém roce se Václav narodil, kdy zemřel a kolika let se vlastně dožil.Podle antropologů mu v okamžiku násilné smrti bylo zhruba 40 let.

Byl nejstarším synem knížete Vratislava I. a Drahomíry. Narodil se zřejmě mezi lety 890-895 a vyrostl na hradišti Budeč severně od Prahy. Získal na svou dobu neobvyklé vzdělání a důležitý vliv na něj měla i jeho babička Ludmila (později také prohlášena za svatou). Její zásluhou se přiklonil ke křesťanství.

Když se stal knížetem, dostal se brzy do válečného sporu s mocnějším sousedem, císařem Jindřichem I.Ptáčníkem.

Český stát byl v té době teprve v první fázi svého sjednocování. Přemyslovci neovládali celou zemi a nedisponovali takovou silou jako němečtí panovníci. A tak musel podle legendy Václav za svou porážku platit německé říši Tribut pacis (poplatek za mír) ve výši 300 volů a 300 hřiven stříbra. Brzy se proti němu vytvořila domácí opozice nespokojenců v čele s jeho bratrem Boleslavem a spory nakonec vyústily v zavraždění Václava ve Staré Boleslavi, podle nejnovějších poznatků v roce 935 nebo 936.

Světce

Ihned po Václavově smrti začali kněží podporovat jeho kult. Byl křesťanem, a tak se mohl stát mučedníkem a světcem. V tehdejší době to byla pro český stát i politická záležitost, řečeno současnou terminologií jakási vstupenka do Evropy.

Tělo zavražděného knížete bylo pohřbeno v rotundě sv.Víta na Pražském hradě, z níž vznikla později bazilika a za Karla IV.dnešní katedrála. Začalo se mluvit o zázracích a už v 10.století považovali Václava za svatého lidé v Čechách a v Německu , záhy pak i v Polsku a v Rusku. Nejstarší legenda o jeho životě je napsaná hlaholicí a pochází z poloviny 10.století, další jsou už latinské. První kostel, zasvěcený sv.Václavu, byl postaven roku 972 v Proseku u Prahy.

Jsi známý z vedení mládeže litoměřické diecéze, zbyde ještě čas na pokračování?

Vzhledem k tomu, že se stále ještě nenašel žádný člověk, který by na centru pro mládež v Litoměřicích trvale pracoval, budu se i nadále snažit, co bude v mých silách, aby se centrum nemuselo zavřít a v rámci svých možností a sil v tom budu pokračovat. Je to i přání našeho litoměřického biskupa, abych se věnoval, nakolik to bude možné, i nadále mládeži naší litoměřické diecéze.

Oblíbil sis obzvláště nějakého světce a proč?

Mým biřmovacím patronem a tedy i oblíbeným světcem je sv. Jan Bosco, vychovatel mládeže a zakladatel řádu salesiánů. On totiž velice dobře dokázal ve své nelehké době předávat Krista a jeho poselství mladým, kteří byli na okraji společnosti, kteří byli problémoví. Velice dobře pochopil dobu, ve které žil, nenadával na poměry, na zkaženost lidí, ale naopak měl všechny lidi a zvláště ty problémové mladé, velice rád. Vychovával je láskou. To ovšem vůbec neznamenal, že jim vše promíjel a nad vším „přimhouřil oko“. Naopak, myslím si, že Don Bosco byl náročný a tvrdý vychovatel, ale co je podstatné, že měl ty svoje svěřence, ale i všechny ostatní lidi hodně rád. Že v každém viděl Boží obraz, Boha a že pro všechny měl své široké srdce otevřené. A díky tomu mohlo vzniknout tak požehnané a velké dílo po celém světě, jakým salesiáni – jeho nástupci jsou.

Je nějaké místo, kam se rád vracíš, jaké jsou vlastně Tvoje koníčky?

Míst, kam se rád vracím je spousta. Protože jsem z Moravy, tak znám dost kněží, kteří tam působí. Studoval jsem ale v Čechách a mám zde od severu až na jih, od východu až na západ spousty spolužáků ze semináře. Velice rád je tedy navštěvuji, poznávám farnosti kde působí a seznamuji se s těmi místy. Samozřejmě rád také jezdím do svých rodných končin, do „valašských kotárů“ (kopců), jak říkají Valaši, pod Beskydy.

Studoval jsem zemědělkou, takže mám velice blízko k přírodě. Rád chodím na výlety, sbírám houby a jak už jsem uvedl výš, také jsem rybařil. Teď už na rybaření není čas, ale mám také spolužáka v Českých Budějovicích, tedy v kraji, který je plný rybníků a rybníčků a mám přislíbeno, že až ho navštívím, tak vezmeme pruty a pojedeme k vodě....

Děkuji za rozhovor a přeji hodně úspěchů v boleslavské farnosti

Edita Čečilová

přicházet a s nimi zpívat. Zažili jsem spolu spoustu krásných věcí. Bylo to velice pěkné a milé společenství. Scházeli jsem se na zkoušky, jezdili jsme na výlety, poutě, prázdniny po farách, k našemu knězi – rodákovi apod. A já jsem nějak pociťoval skrze tu službu zpěvu Bohu a druhým, že mě Pán volá k celoživotní službě Jemu a lidem. Asi silným a rozhodujícím momentem bylo pak kněžské svěcení našeho rodáka z Frenštátu v olomoucké katedrále. Kdy jsem pocítil, že to je ono. Tehdy mi bylo čtrnáct let. Nikomu jsem to ale neříkal a ponechal jsem si to jako své tajemství až do maturity, kdy se pak podávaly přihlášky na školy. Šel jsem za svým panem farářem a oznámil jsem mu své „veliké tajemství“. Pak jsme jeli za otcem biskupem do Ostravy na pohovor no a začala krásná i když ne vždy jednoduchá, ale dobrodružná cesta přípravy na kněžství.

Jak se Ti v naší farnosti zatím líbí, třeba ve srovnání s místy jáhenského působení? Co by se zde dalo vylepšit k dokonalosti (Kristově)?

Musím říct, že i když jsem zde jen necelé dva měsíce, je mi tu s Vámi velice

foto P. A. Forbelsky – www.forbelsky.com

dobře a už se tu cítím jako doma díky Vašemu milému přijetí a otevřenosti. Srovnávat ale ze Střekovem, kde jsem působil jako jáhen zatím nechci, protože jsem tu jen krátkou dobu. A asi ani srovnávat nebudu. Každá farnost působí jakýmsi dojmem, má svoji osobitou a jedinečnou „tvář“, která se usmívá, raduje, ale taky někdy i pláče... Pro mě jako duchovního je důležité to, že mě každá ta farní rodina může nějak duchovně obohacovat a naplňovat a i já chci mít tuto snahu, abychom tak společně na naší cestě rostli ke Kristu. No a co by se zde dalo vylepšit k dokonalosti? Jsem tu krátce a vše teprve poznávám, ale s jistotou můžu říct, že pokud chceme mít v Boleslavi dokonalou, tedy svatou Kristovu farnost, tak musíme na té svatosti doslova „makat“ nejprve sami na sobě.

Výtvarná

uzávěrka
již
17. září 2006

Blíží se uzávěrka výtvarné soutěže.

Fotografie, kresby, malby, koláže apod.
doneste nebo zašlete na
arciděkanství úřad

Soutěž

FARNÍ TÁBOR

20.srpna nastal dlouho očekávaný den, na který jsme se těšili už od jara.

Po požehnání otce Szeligy jsme se, sice v komorním složení, vypravili na 2.farní tábor pátečního spolča ve Sloupu v Čechách. Stejně jako při prvním táboře jsme bydleli na faře, kterou jsme měli celou pro sebe.

Program tábora byl pojat jako pokračování přípravy na biřmování. Na každý den byl proto vybrán jeden, nebo více plodů Ducha svatého, kterým byly přizpůsobeny alespoň některé části denního programu. Například na den, kdy jsme měli naplánován výlet do Jablonného v Podještědí, byly vybrány věrnost a mírnost. Tyto plody Ducha svatého byly i námětem kázání kněze v basilice sv. Vavřince a Zdislavy, který nám sloužil mši svatou přímo na oltáři, kde je umístěna lebka svaté Zdislavy. Její přímlovu jsme všichni pocítili při zpáteční cestě do Sloupu, kterou jsme se rozhodli zdolat pěšky. Z ponurého a deštivého dne se po začátku naší pouti vylouplo krásné prosluněné odpoledne a my jsme tak naši cestu bez obtíží zvládli.

V den, který byl zasvěcený radosti se nám snad podařilo zvednout náladu sobě i neočekávaným divákům v lesním divadle provedením netradičně upravené pohádky „Červená karkulka“. Některé repliky vlka a zvlášť nezvyklé zakončení pohádky si děti v hledišti asi budou dlouho pamatovat.

Skvělý zážitek byla i noční hra v lese, při které účastníci museli prokázat nejenom odvahu, ale i teologické znalosti.

Chtěla bych moc poděkovat Alence Němečkové a Blance Elsnerové, které nás nejen zásobovaly výborným jídlem, ale zapojovaly se i do programu a her.

Myslím, že jsme všichni dohromady vytvořili společenství lidí, kteří se spolu dokázali výborně bavit a užít si tak prázdninový čas.

Snad tento článek poslouží i jako pozvánka na 3.farní tábor.

Olga

Po slavnostním svěcení pěti nových kněží bylo Mladé Boleslavi určitě ctí přivítat jednoho z nich, Radka Vašínska, kterého jsem požádala o rozhovor:

Radku, mohl by jsi se trochu představit, podle mluvy je poznat, že moravský původ asi nezapřeš...

Ano, je to pravda jsem z Moravy. Konkrétně ze Severní Moravy, z Valašska, z kraje dobré slivovice a podhorských pastvin, z vesnice pod Beskydy, která se jmenuje Tichá. Jaroslav Novosad o Valaších a Valašsku napsal: „*Krásná, ale až nelítostně tvrdá příroda se stala odrazovým můstkem pro ty, kteří se nenechali udupat starostmi všedního dne. A tak zde vyrostli opravdoví Valaši. Z vlastností děděných z generace na generaci je třeba vyzdvihnout nefalšovanou opravdovost, někdy až tvrdohlavost, s níž hájí pravdu bez servítků. Charakteristická je pro ně rovněž srdečnost a pohostinnost.*

Kdyby na chleba nebylo, štamprle slivovice na pozdrav být musí, i kdyby hostitel sám na ni neměl chuť. Jsou důvěřiví, ale jen do prvního „spálení“. Pak je ovšem konec. Životem je provází zpěv, který je výrazem jejich družnosti a touhy po hlubokém společenství.“ Tichá není nijak moc známá, ani ničím významná, ale známější už je nedaleký Rožnov pod Radhoštěm, což je městečko valašské kultury se svým skanzenem. Tam jsem také navštěvoval Střední zemědělskou školu. Tichá má asi 1500 obyvatel, je samostatnou farností na rozhraní ostravsko – opavské a olomoucké diecéze. Farář tam ale není, dojíždí z nedalekého Frenštátu pod Radhoštěm. Kostel je zasvěcen sv. Mikuláši a letos oslavil 30 let od položení základního kamene. Původní dřevěný kostel, který byl předchůdcem současného, vyhořel po zasažení bleskem. Abych ale nemluvil jen o místě, odkud pocházím, tak stručně aspoň něco málo o sobě.

Narodil jsem se před dvaceti šesti lety v dnes již neexistující porodnici v Čeladné, mé mamince jako prvorozený. Mám o dva roky mladšího sourozence Tomáše. Pocházím z rodiny tradičně křesťanské, asi jako většina Moraváků, ale mí rodiče nejsou praktikující katolíci. První stupeň základní školy jsem navštěvoval v Tiché, druhý pak ve Frenštátě a střední školu, jak jsem uvedl již výše, v Rožnově pod Radhoštěm.

Farní informace – slouží pouze pro vnitřní potřebu – str. 4

Kostel sv. Mikuláše v Tiché, foto P. A. Forbelsky – www.forbelsky.com

Po ní jsem pak hned nastoupil do Teologického konviktu v Litoměřicích a začal tak svoji přípravu na kněžství. Asi si říkáte, když jsem Moravák, tak co dělám tady v litoměřické diecézi? Když jsem byl v Litoměřicích, v přípravném ročníku před vstupem do semináře, tak jsem viděl tu situaci tady a rozhodl jsem se, že bych šel na výpomoc do Čech. „Na misie“. Fakultu jsem proto nestudoval v Olomouci, ale v Praze, kde jsem byl i v semináři. Po druhém ročníku jsem přerušil a šel jsem do „zeleného“. Absolvoval jsem základní vojenskou službu v Hradci Králové u zdravotního vojska jako „odtahovač raněných“. Po dokončení studia mě pan biskup Pavel vysvětil na jáhna a poslal do Ústí nad Labem pod hrad Střekov, kde jako jáhen sloužil i zdejší rodák P. Pavel Mach. No a po roční jáhenské praxi mě po kněžském svěcení Pán Bůh skrze otce biskupa poslal sem k vám jako kaplana.

A obligátní otázka: Tvoje cesta ke kněžství?

Tak už jako malý kluk jsem si hrál „na pana faráře“, ale to asi nebylo to rozhodující, protože, pak byly období, kdy jsem chtěl být pan učitel, traktorista, rybář z povolání a když přišel čas podávání přihlášek na střední školu, tak jsem dokonce chtěl být řezník, ale to mi všude rozmlouvali, prý ať jdu raději na kuchaře. Nakonec zvítězila střední zemědělká. Mám rád zvířata, přírodu, houby a než jsem šel do semináře, tak jsem velice rád také rybařil. Toho Pán využil a povolal mě k „rybolovu lidí“.

Velký vliv na utváření mého povolání měla schola v naší farnosti. Jednoho krásného odpoledne za mnou přišla naše sousedka, která do ní taky chodila, jestli bych nechtěl s nimi zpívat. Že jich je tam dvanáct holek a mají jen jednoho kluka, který teď dokonce jde ještě k tomu všemu na vojnu. Pro mě to bylo překvapení, já jsem seděl vždycky v kostele v předposlední lavici, moc jsem se aktivního života ve farnosti neúčastnil, ale neodmítl jsem to a začal jsem mezi ně

Farní informace – slouží pouze pro vnitřní potřebu – str. 5